

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI CUỘC ƯỚC HẸN CANH BA TRÊN CẦU VÁN

Từ khi Tiêu Phong ở nhà Mã phu nhân tại thành Tín Dương, nàng tiết lộ "Thủ lĩnh đại ca" là Đoàn Chính Thuần, ông đã khắc khoải nghĩ mưu, chỉ mong tìm bắt cho được Chính Thuần lẳng trì, quyết chí làm cho kẻ thù phải điêu đứng trăm chiều chỉ để chết một cách êm thấm.

Đến lúc gặp Đoàn Chính Thuần bên Tiểu Kính hồ lại thấy với bạn hết lòng nhân nghĩa, đối với kẻ địch cũng tỏ ra con người hào kiệt, trong lòng ông không khỏi nghi ngờ và tự hỏi:

phải chăng việc hạ sát song thân mình ngoài ả Nhận môn quan là do sự hiểu lầm. Những việc lầm lỡ hồ đồ dễ mấy ai tránh khỏi? Nhưng còn việc y giết nghĩa phụ, nghĩa mẫu ta là vợ chồng Kiều Tam Hòe, cùng việc chưởng đánh chết sư phụ ta là Huyền Khổ đại sư, đều là những ngạt trời không thể tha thứ được. Chẳng lẽ bên trong lại còn có chi uất khúc?

Tiêu Phong bản tính rất cẩn thận tinh minh, không khi nào hành động lỗ mãng nên bây giờ ông hỏi lại việc cũ ở ngoài Nhận môn quan để xem Đoàn Chính Thuần trả lời ra sao rồi hãy định liệu.

Tiêu Phong thấy Đoàn Chính Thuần vẻ mặt cực kỳ bẽn lễn, ra lời cay đắng: "Trót vì tay đã nhúng chàm, dù ăn năn cũng khó nữa... trong lòng khắc khoải không yên..." Thật là những câu nói chân thành, nét mặt Đoàn Chính Thuần lại tựa hồ như bao phủ mảng sương dây ẩm đạm, lổ mũi phập phồng.

Nguyễn Tinh Trúc bỗng hỏi xen vào:

- Tại sao các hạ biết vụ này?

Tiêu Phong liếc mắt nhìn thiếu phụ thấy bà ta mặt đỏ bừng ra chiều bẽn lễn.

Ông lạnh lùng đáp:

- Việc gì mà muốn cho người ta không biết thì trừ phi mình đứng có đúng tay vào.

Rồi quay lại nói với Đoàn Chính Thuần:

- Đêm nay vào khoảng canh ba tôi sẽ đến trên cầu đá xanh chờ các hạ để cùng nhau thanh toán mọi việc.

Đoàn Chính Thuần nói:

- Tôi xin đúng hẹn. Các hạ có ơn lớn với tôi, tôi không dám nói đến chuyện cảm tạ. Có điều các hạ từ xa tới đây mệt nhọc, sao không vào gian nhà kia để cùng nhau uống mấy chén rượu tẩy trần?

Tiêu Phong hỏi:

- Các hạ bị thương ra sao? Có cần phải điều dưỡng mấy ngày không?

Đoàn Chính Thuần thấy Tiêu Phong không trả lời mình về câu mời đi uống rượu, rất lấy làm lạ, nhưng cũng ngó lơ từ tạ:

- Đa tạ Tiêu huynh đã quan tâm đến tôi. Tôi chỉ bị thương xoàng không có gì đáng ngại.

Tiêu Phong gật đầu nói:

- Thế thì hay lắm!

Rồi quay lại bảo A Châu:

- Chúng ta đi thôi!

Ông đi mấy bước lại quay lại bảo Đoàn Chính Thuần:

- Các hạ đi một mình thôi nhé! Đừng có dẫn mấy ông bạn theo nữa.

Đoàn Chính Thuần thấy Tiêu Phong có những hành động kỳ dị, nhưng mình đã mang ơn cứu mạng, liền đáp:

- Xin tuân lời tôi huynh dặn bảo.

Tiêu Phong cầm tay A Châu dắt đi thẳng một lèo, không quay đầu lại nữa.

Sở dĩ Tiêu Phong dặn Đoàn Chính Thuần đừng dẫn bọn Phạm Hoa, Hoa Hách Càn đi theo là vì ông thấy bọn này đều là những tên hảo hán, độc dạ trung trinh. Nếu để bọn họ đi theo

Đoàn Chính Thuần dự cuộc hội kiến trên cầu đá xanh, tất sẽ bị chết hết về tay mình, thật là đáng tiếc.

Tiêu Phong cùng A Châu tìm vào một nhà nông, mua gạo nấu cơm, lại mua đôi gà mổ thịt nấu canh. Bữa cơm này không có rượu cũng kém phần hứng thú.

Tiêu Phong thấy A Châu dường như có tâm sự gì thắc mắc lại nét mặt đăm chiêu không vui về chuyện trò như mọi khi liền hỏi:

- Tôi đã tìm ra kẻ đại cừu nàng cũng mừng cho tôi mới được.

Tiêu Phong thấy nàng cố gượng cười, liền nói tiếp:

- Đêm nay giết xong kẻ thù rồi, chúng ta lập tức khởi hành đến đất Bắc, sang bên kia ải Nhạn môn quan tìm thú săn chồn đuôi thỏ, đừng bao giờ trở lại quan ải nữa. A Châu nàng ơi! Trước khi tôi gặp mặt Đoàn Chính Thuần đã thề độc sẽ giết hết cả nhà y không sót một móng. Nhưng bây giờ tôi thấy y có vẻ hào kiệt, không có vẻ hèn hạ vô liêm sỉ, thì nghĩ rằng:

Ai làm nên thì trị tội người ấy, bắt tất phải giết cả nhà y làm gì? .

A Châu nói:

- Đại ca có lòng nhân như vậy thực là phúc đức, tất được hưởng thụ về sau.

Tiêu Phong buông tiếng cười dòn nói:

- Tay tôi đã giết không biết bao nhiêu mạng người, có tích đức gì mà đòi hưởng thụ về sau.

Tiêu Phong thấy A Châu nhíu đôi lông mày ra chiều lo lắng hỏi:

- A Châu! Sao nàng không vui? Hay là nàng không thích tôi giết người?

A Châu đáp:

- Có phải tôi không vui về đâu? Không biết tại sao tôi thấy đau bụng quá chùng?

Tiêu Phong đưa tay ra cầm mạch nàng, quả thấy tim đập lúc khoan lúc nhặt, mạch chạy loạn xạ, liền ôn tồn bảo nàng:

- Nàng đi đường vất vả đã nhiều, e rằng bị cảm mạo phong hàn, để tôi gọi bà già nấu một bát khương thang cho nàng uống...

Khương thang chưa nấu xong thì toàn thân run lên bần bật. Nàng nói:

- Tôi rét... Tôi rét lắm!...

Tiêu Phong thương nàng quá, cởi áo trường bào khoác lên cho nàng.

A Châu nói:

- Đại ca ơi! Đêm nay đại ca trả được mối thù lớn rồi trút bỏ nỗi tâm sự bấy lâu canh cánh bên lòng. Tôi muốn theo đại ca đi cho có bạn. Nhưng còn phải chờ lúc nữa cho người mạnh hơn chút.

Tiêu Phong vội gạt đi:

- Không được! Không được! Nàng ở đây nghỉ ngơi, yên trí ngủ đi một giấc, lúc tỉnh dậy tôi sẽ đem thủ cấp Đoàn Chính Thuần về cho mà coi.

A Châu thở dài:

- Tôi thật khó nghĩ quá! Đại ca ơi! Tôi mệt thế này không thể bồi tiếp đại ca được nữa... Tôi muốn luôn luôn ở bên mình đại ca, không muốn xa rời lúc nào. Giờ đại ca đi một mình phải lẻ loi hiu quạnh, tôi chẳng đành lòng chút nào.

Tiêu Phong nghe nàng nỉ non mấy lời, trong lòng xiết bao cảm động, nắm tay nàng nói:

Chúng ta chỉ xa nhau một lúc thôi mà, có đáng chi mà nàng phải bận tâm như vậy? A Châu! Nàng đối với tôi thật là hết lòng, tôi biết lấy chi báo đáp ân tình cho phải?

A Châu nói:

- Không phải xa nhau một lúc đâu đại ca ạ! Tôi biết rồi đại ca ơi! Tôi cùng đại ca chia ly phen này, đại ca sẽ suốt đời cô độc, tôi cũng một hình một bóng. Hay hơn hết là đại ca đem tôi ra ngoài Nhận môn quan ngay bây giờ. Mối thù giữa đại ca và Đoàn Chính Thuần, năm nay chưa trả được thì sang năm sẽ tính. Tôi hãy gần đại ca thêm một năm nữa.

Tiêu Phong vừa vuốt mái tóc mềm mại nàng, vừa nói:

- Gặp được kẻ thù đâu phải chuyện dễ dàng? Đêm nay báo thù xong, chúng ta đi ngay không bao giờ trở lại Trung Nguyên nữa. Nếu để một năm rồi sẽ trở lại thì phải tìm đến tận nước Đại Lý mà những cao thủ họ Đoàn nước Đại Lý rất nhiều, đại ca nàng chưa chắc thắng nổi.

A Châu gật đầu khẽ nói:

- Phải rồi! Ta không nên tìm đến nước Đại Lý để báo thù. Một mình đại ca vào chốn hang hùm thì nguy hiểm vô cùng.

Tiêu Phong cười ha hả, bụng bát không lên uống. Ông quen uống từng bát lớn đầy rượu. Nhưng lúc này chỉ có bát không, ông cũng cầm lên uống cho có vẻ hào hứng rồi nói:

Giả tử mà Tiêu Phong này có một mình thì nhà họ Đoàn nước Đại Lý có phải là nơi đầm rồng hang cọp, tôi cũng dám vào đó. Những cuộc sống chết, nguy hiểm chẳng coi vào đâu, song hiện giờ có cô bé A Châu, cần phải sống bầu bạn với cô, nên tính mạng Tiêu Phong bây giờ thành ra quý giá.

A Châu nằm phục trong lòng Tiêu Phong, lưng nàng không ngừng rung động. Tiêu Phong cảm thấy trong lòng âm áp, lẩm bẩm: Ta được cô vợ như thế này, thì cuộc đời có chi là đáng tiếc nữa?

Chỉ trong khoảnh khắc, tâm hồn ông bất giác như lạc vào cõi phiêu diêu. Ông tưởng tượng đến phong cảnh bên kia quan ải, qua năm tháng mình sẽ cùng A Châu cõi ngựa rong ruổi trên cánh đồng xanh bát ngát, hoặc thả trâu nuôi cừu, không còn phải đề phòng kẻ gian hãm hại nữa, và từ đây sẽ trút hết nỗi lo âu thì sung sướng xiết bao? Có điều ông nhớ lại bữa trước ở Tụ Hiền Trang được vị hảo hán áo đen cứu mạng cho mình, ông chưa báo được ơn to ấy, thì trong lòng không khỏi thắc mắc.

Song ông tự nhủ:

- Bạc đại anh hùng thi ân không cầu báo, món ân tình ấy mình chưa trả được cũng không sao.

Trời đã gần tối, A Châu nằm phục trong lòng Tiêu Phong, bần bật giấc nồng.

Tiêu Phong lấy hai đồng cân bạc đưa cho chủ nhà bảo y dọn cho một căn phòng riêng.

Ông ẵm A Châu vào phòng đặt trên giường, đắp chăn cho nàng, rồi buông màn xuống.

Còn mình thì ra nhà ngoài ngòi nhắm mắt dưỡng thần, ngủ gà ngủ gật chừng độ một giờ.

Tiêu Phong mở cửa ra ngoài, nhìn lên trời thấy mảnh trăng lưỡi liềm hồi đầu tháng treo lơ lửng đầu cành từ góc Tây Bắc, mây đen kéo lên bao phủ nửa vòm trời, dường như sắp có mưa to gió lớn.

Tiêu Phong khoác áo trường bào trông về phía cầu đá xanh mà đi. Đi chừng được hơn năm dặm thì đến bờ sông.

Mảnh trăng còn chiếu ánh vàng xuống nước long lanh, nhưng mây đen đã kéo gần phủ kín mít.

Thình thoảng tia chớp lóe lên làm cho cánh đồng hoang sáng rực một cái rồi trở lại tối om.

Xa xa trên cảnh tha ma mộ địa, ánh lân tinh chập chờn lướt trên ngọn cỏ như thể ma trôi.

Tiêu Phong đi mỗi lúc một nhanh, chẳng mấy chốc đã đến cầu đá xanh.

Thình thoảng ánh sao Bắc đẩu lại ló ra, ông nhìn phương vị chòm sao này thấy mình đến sớm quá, bấy giờ mới vào khoảng canh hai, thì trong bụng cười thầm: ta vì việc đi báo thù mà nóng ruột quá không dần lòng được. Ai lại đi sớm hàng trống canh bao giờ?

Kể ra trong một đời ông, ông đã bao lần ước hẹn cùng người tranh đấu một mất một còn, mà võ công của đối phương những lần trước so với Đoàn Chính Thuần còn lợi hại hơn nhiều. Mà lạ thay! Chuyến này lại khác với mọi khi, ông cảm thấy trong lòng rất đổi băn khoăn, chứ không vững dạ như những lần trước coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Tiêu Phong đứng trên đầu cầu, nhìn dòng nước lững lờ trôi, miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Trước kia ta chỉ có một mình, không ai ràng buộc nên chẳng lo lắng gì. Song bữa nay ta còn có A Châu ở trong lòng. Hà hà! Thảo nào người ta thường nói "nhi nữ tình trường, anh hùng đa đoan" là phải lắm.

Nghĩ tới đây, bất giác ông liên tưởng đến mối tình êm dịu, miệng thoáng lộ một nụ cười, rồi ông tự nhủ: Giả tử A Châu không bên mình thì hay biết mấy!

Tiêu Phong hiểu rõ Đoàn Chính Thuần võ công còn kém mình.

Cuộc thắng bại đêm nay chẳng đáng quan hoài. Ông thấy giờ hẹn còn lâu, bèn ngồi xuống gốc cây đầu cầu, ngưng thần tĩnh trí điều hòa hơi thở, dần dần tinh thần trở lại sáng suốt và sạch lằng lằng, không có ý niệm phức tạp.

Bỗng tia chớp lóe lên rồi đánh "rầm" một tiếng vang trời. Tiếng sét từ trong đám mây đen nghịt đánh xuống.

Tiêu Phong giật mình mở bừng mắt ra, tự nói một mình:

- Tôi đến nơi rồi, bao giờ mới sang canh ba?

Giữa lúc ấy, một bóng người từ Tiểu Kính hồ thủng thỉnh tới. Người này khoác áo bào rộng thùng thình, thất đai cẩn thận.

Tiêu Phong nhìn kỹ thì đúng là Đoàn Chính Thuần.

Y đi thẳng tới trước mặt Tiêu Phong xá dài rồi nói:

- Kiêu Bang Chúa với tôi đến đây có điều chi chỉ giáo?

Tiêu Phong khẽ nghiêng đầu một chút ghéech mắt nhìn Đoàn Chính Thuần, lửa giận bốc lên tận cổ. Ông hỏi ngay:

- Đoàn tiên sinh! Tôi ước hẹn tiên sinh tới đây với dụng ý chẳng lẽ tiên sinh chưa biết hay sao?

Đoàn Chính Thuần thở dài nói:

- Phải chăng vì câu chuyện năm trước ngoài ải Nhạn môn quan mà các hạ kêu tôi đến đây?

Về vụ đó tôi lầm lỡ, tin lời kẻ gian, họ bày trò bịp bợm, làm tổn thương đến tính mạng linh tôn. Tôi xin chịu nhận sự lỗi lầm lớn lao đó.

Tiêu Phong lại hỏi:

- Sao tiên sinh còn sát hại nghĩa phụ nghĩa mẫu tôi là Kiêu Tam Hòe? Rồi lại đánh chết cả ân sư là Huyền Khổ đại sư.

Đoàn Chính Thuần từ từ lắc đầu đáp:

- Tôi chỉ mong bung bít vụ này, ngờ đâu càng che lấp bao nhiêu càng hãm mình vào vòng tội lỗi bấy nhiêu. Rốt cuộc không thể nào thoát ra được nữa.

Tiêu Phong nói:

- Chà! Tiên sinh quả là một bậc hảo hán ngay thẳng. Vậy bây giờ tiên sinh tự xử lấy hay để cho tôi động thủ?

Đoàn Chính Thuần đáp:

- Nếu không được Kiều Bang Chúa ra tay cứu viện thì Đoàn mỗ đã mất mạng trên bờ Tiểu Kính hồ từ giờ ngọ hôm nay rồi. Cuộc sống thêm được nửa ngày là nhờ ở nơi các hạ ban cho. Bây giờ Kiều Bang Chúa đòi mạng tại hạ xin động thủ!

Bất thình lình lại một tiếng sét nổ vang trời, rồi những hạt mưa to như hạt đậu âm âm đổ xuống.

Tiêu Phong nghe lời Đoàn Chính Thuần, bất giác động lòng, vì xưa nay ông ưa kết giao cùng những bậc anh hùng hảo hán. Từ lúc ông thấy Đoàn Chính Thuần là người thẳng thắn hiên ngang đã sinh lòng mến tiếc. Giả tỷ chỉ là việc tầm thường thì ông quyết bỏ qua.

Nhưng đây là mối thù giết cha, chẳng đội trời chung nên không thể bỏ qua được.

Tiêu Phong giơ tay lên nói:

- Đạo làm tử không thể không trả mối thù sát hại song thân cùng sư trưởng được. Tiên sinh đã sát hại song thân, nghĩa phụ nghĩa mẫu và ân sư tôi, cả thầy năm mạng. Tôi xin năm chương để trả thù tiên sinh. Sau khi phóng hết năm chương bất luận là tiên sinh còn sống hay đã chết rồi thì mối thù cũng coi như thanh toán xong xuôi.

Đoàn Chính Thuần nhăn nhó cười đáp:

- Mỗi mạng người chỉ đổi bằng một chương, như thế thì Đoàn mỗ được xử nhẹ lắm rồi.

Đoàn mỗ thâm cảm thịnh tình của các hạ.

Tiêu Phong nghĩ bụng:

- Dù võ công họ Đoàn nước Đại Lý tuyệt vời, ta vẫn e rằng y không thể chịu nổi một

chương trong "Giáng Long Thập Bát Chương" của ta.

Nghĩ vậy ông thủng thẳng nói:

- Tiên sinh hãy coi chương của tôi đây! Nói xong đánh ra một chương, chính là chiêu "Hoàng Long hữu hồi" trong phép "Giáng Long Thập Bát Chương".

Tia chớp lại lóe lên một tiếng sét dữ dội trên lưng chừng trời nghe điếc tai. Tiếng sét này dường như để trợ oai cho đòn chương đánh ra đến "binh" một cái vào giữa Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Chính Thuần đứng không vững ngã khụy xuống tựa lan can cầu. Người mềm nhũn ra không nhúc nhích được nữa.

Tiêu Phong giựt mình tự hỏi:

- Sao y không phóng chưởng lại mà cứ để mặc cho nên nỗi này?

Ông liền nhảy tới nắm cổ áo nhấc lên. Trong lòng bất giác kinh ngạc dị thường.

Bên tai sấm sét vang trời, mưa rào trút xuống đầy mặt mà ông cũng không biết.

Ông buột miệng tự hỏi: sao giờ y lại ra nhẹ thế này?

Nguyên lúc trưa hôm này, Tiêu Phong ra tay cứu Đoàn Chính Thuần cũng xách người lên hồi lâu. Con người võ công cao cường như Tiêu Phong thì trong tay chỉ sút đi nửa cân thế là đủ phát giác ra ngay lập tức. Thế mà lúc này ông thấy Đoàn Chính Thuần nhẹ bồng hơn trước đến mấy chục cân. Vì thế mà trong lòng ông khởi nghi ngờ sợ hãi, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Giữa lúc ấy tia chớp lại lóe lên sáng rực.

Tiêu Phong đưa tay sờ mặt Đoàn Chính Thuần thấy mềm xèo, trơn tuột. Vừa sờ vào lập tức buông tay ra ngay, vì nhờ ánh chớp soi sáng, ông trông rõ mặt, thất kinh kêu lên:

- A Châu! A Châu! Trời ơi! Té ra là nàng!

Ông chẳng còn hồn vía nào nữa, chân tay bại hoại, không đứng ngay được, qui phục ngay xuống, ôm lấy hai chân A Châu.

Tiêu Phong biết rằng chiêu "Hoàng long hữu hối" của ông vừa toàn lực đánh ra thì dù những bậc anh hùng hảo hán bậc nhất trong võ lâm nếu không phát chưởng để chống lại cũng không chịu nổi, huống chi là cô bé A Châu eo lá thướt tha này? Cố nhiên một chưởng cũng đủ làm cho nàng gãy hết gân cốt, ngũ tạng tan nát. Dù có Tiết Thần Y ở kề bên để đưa đến cứu chữa, cũng khó lòng vẫn hồi tính mạng cho nàng được.

Mình A Châu tựa vào lan can cầu từ từ tụt xuống trên người Tiêu Phong.

Nàng khẽ hỏi:

- Đại ca ơi! Tôi có điều lầm lỗi với đại ca. Đại ca có oán giận tôi không?

Tiêu Phong lớn tiếng đáp:

- Tôi không giận nàng, tôi chỉ giận mình thôi... tôi chỉ giận mình thôi...

Nói xong ông giơ tay lên tự đập vào đầu mình luôn mấy cái.

A Châu cử động tay trái toan nhấc lên để ngăn trở Tiêu Phong không để ông tự sát mình nữa, nhưng tay không nhấc nổi, nàng liền nói:

- Đại ca ơi! Đại ca hứa với tôi, vĩnh viễn không tự hủy hoại thân mình.

Tiêu Phong la lên hỏi:

- Tại sao? Tại sao nàng? ...

A Châu khẽ đáp:

- Đại ca ơi! Đại ca cởi áo mà xem vai bên tả tôi sẽ rõ. Tiêu Phong cùng nàng quan san muôn dặm, tuy cùng đi một đường, cùng trọ một nơi, mà thủy chung vẫn giữ lễ giáo. Bây giờ thấy nàng giục mình cởi áo ra, không khỏi tởn ngán.

A Châu nói:

- Tôi đã là người của đại ca rồi, tâm thân này hoàn toàn thuộc về đại ca. Đại ca mở vai bên trái tôi ra mà coi sẽ rõ.

Tiêu Phong nước mắt chạy quanh, nghe A Châu nói thần trí vẫn sáng suốt, trong lòng ông vẫn còn ý niệm đứng đắn. Ông hạ thấp tay trái xuống lưng nàng, vội vàng vận động chân khí để dồn nội lực lên người nàng thử xem có vấn hồi được lỗi lầm của mình chăng? Tay phải ông từ từ cởi áo nàng để lộ cánh tay và vai bên trái ra.

Một tia chớp ngoằn ngoèo suốt ngang trời sáng rực, Tiêu Phong nhìn rõ trên vai nõn nà A Châu có thich một chữ đỏ tươi như máu.

Tiêu Phong vừa kinh dị lại vừa đau lòng không dám nhìn lâu, cài áo lại cho nàng để che kín bả vai đi, ông nhẹ ôm nàng vào lòng hỏi:

- Chữ Đoàn trên vai nàng là nghĩa gì vậy?

A Châu đáp:

- Khi gia gia cùng má má tôi gởi tôi cho người khác, có thich trên vai chữ này để về sau để nhận.

Tiêu Phong hỏi bằng một giọng run run:

- Chữ ... chữ ... này...?

A Châu nói:

- Lúc ban ngày hôm nay, trên vai A Tử Muội nương có in dấu ám ký, do đó mà ông bà ấy đã nhận ra cô ta là con gái mình. Đại ca... đại ca có nhìn nhận thấy dấu hiệu đó không?

Tiêu Phong đáp:

- Tôi không tiện để ý nhìn vào ám ký đó.

A Châu nói:

Dấu hiệu ở trên vai A Tử có thích chữ ĐOÀN đỏ, cũng giống hệt chữ ĐOÀN trên vai tôi đây...

Tiêu Phong nghe A Châu nói mới tỉnh ngộ ra, ông hỏi:

- Nàng... nàng cũng là con gái y ư?

Trước kia tôi cũng không biết, từ lúc ám hiệu trên vai A Tử mới hay, A Tử cũng đeo một cái dây

chuyên giống hệt dây chuyên của tôi. Trên mặt cái khóa dây chuyên có chạm mười chữ nhỏ: "A Thi vừa mười tuổi, càng lớn càng tinh ranh", trước tôi vẫn tưởng tên mình là A Thi. Nhưng đó là tên má tôi. Má má tôi họ Nguyễn lại ở trong rừng trúc, nên người ta kêu bằng Nguyễn Tinh Trúc.

Đôi khóa cùng dây chuyên này ông ngoại tôi đã đánh cho má má tôi hồi còn nhỏ. Từ khi má má sinh chị em liền chia cho mỗi đứa một cái để đeo cổ.

Tiêu Phong nói:

- A Châu nàng ơi, lai lịch của nàng mười phần tôi đã hiểu đến bảy, tám. Nàng bị thương nặng lắm rồi, tôi bỗng nàng đi tìm chỗ trú mưa rồi sẽ tìm cách cứu chữa cho nàng. Câu chuyện này hãy bỏ đó rồi sẽ bàn sau, vội gì?

A Châu nói:

- Không được, không được! Tôi phải thuật rõ cho đại ca biết. Chỉ chậm một chút là không kịp nữa, đại ca nghe tôi nói hết đã.

Tiêu Phong không nỡ trái ý nàng, liền bảo:

- Được! Tôi nghe nàng nói hết đây, có điều nàng chớ để tâm cho mệt.

A Châu mỉm cười nói:

- Đại ca thực tử tế quá! Lúc nào cũng lo lắng cho tôi. Đại ca thương tôi như vậy, tôi cảm kích vô cùng!

Tiêu Phong nói:

- Sau này tôi còn thương nàng gấp trăm nghìn lần.

A Châu nói:

- Đại ca thương tôi như vậy là quá đủ rồi. Tôi không mong đại ca cư xử với tôi hơn thế này nữa, e rằng tôi sẽ phóng túng quá độ không còn ai cai quản nữa! Đại ca ơi! Tôi tôi... nấp ở sau nhà, lên nghe gia gia má má cùng A Tử tiểu Muội nói chuyện với nhau, thì ra gia gia tôi lấy vợ để riêng một nơi. Người cùng má má tôi không phải là vợ chồng chính thức. Năm trước người sinh tôi, rồi năm sau lại sinh

ra A Tử. Sau gia gia tôi đòi về Đại Lý, má má tôi giữ lại không chịu đi rồi hai người lớn tiếng gây lộn. Má má tôi còn đánh gia gia, nhưng gia gia tôi chỉ chịu đòn chứ không đánh trả. Rút cục chẳng biết làm thế nào, hai người đành đi chỗ chia tay: Gia pháp nhà ngoại tôi rất là nghiêm ngặt! Ông tôi rất có thể vì việc này mà bỏ qua má má tôi được, nên má má tôi không dám đưa chị em tôi về nhà, lại đem cho người ta nuôi, với hy vọng ngày sau có dịp trùng phùng, sau thích vào vai chị em tôi chữ Đoàn để dễ nhận. Người nuôi tôi biết má má họ Nguyễn lại thấy cái khóa dây chuyền của tôi có khắc chữ Thi nên kêu tôi bằng Nguyễn Thi. Thực ra tôi họ Đoàn mới đúng...

Tiêu Phong càng thêm phần thương xót nàng, khẽ hỏi:

- Nàng thật là một đứa nhỏ đáng thương.

A Châu nói:

- Má má đem tôi cho người khác nuôi mới hơn một tuổi. Dù tôi không biết gia gia là ai, mà cả đến má má tôi cũng không nhận biết. Đại ca ơi! Thân thể đại ca cũng tương tự như tôi. Tối hôm đó trong rừng hạnh, tôi nghe thấy người ta nói đến hoàn cảnh đại ca tôi cũng thấy bùi ngùi trong dạ.

Thực ra vì tôi trông người lại ngấm đến đại ca cũng là một đứa nhỏ nạn như tôi.

Giữa lúc ấy, chớp giật nhoáng nhoáng không ngớt, sấm sét vang trời.

Đột nhiên sét đánh trúng vào một cây to. Cây đổ, phát ra những tiếng rào rào.

Hai người tuyệt nhiên không để ý đến sự vật bên ngoài nên những cuộc đại biến của vũ trụ đến đất lở, họ không hay.

A Châu lại nói:

- Người sát hại gia gia, má má đại ca lại chính là gia gia tôi. Trời bày chi ra những cảnh éo le đau khổ này cho chúng ta. Trời đã độc địa thì chớ, lại khiến cho chính tôi bày lập kế đến hỏi Mã phu nhân để bà ta phun ra tên họ gia gia tôi. Giả tử tôi cải trang làm Bạch Thế Kính đến đánh lừa Mã phu nhân không được, đời nào bà ta chịu đem tên họ gia gia tôi nói ra. Người ta thường nói rằng:

"Bất luận việc gì cũng có trời ở trong". Trước đây tôi không tin như vậy nhưng dễ thường đúng thật. Còn đại ca, đại ca có tin như thế không? .

Tiêu Phong ngẩng mặt lên nhìn, đầy trời mây kéo đen nghịt, ánh trăng không còn một tia sáng nào le lói ra được. Một luồng chớp ngoằn ngoèo chiếu sáng cả cánh đồng hoang, tựa hồ như nhà trời mở mắt ra vậy.

Tiêu Phong cúi đầu ủ rũ, thần trí băng khuâng, hỏi A Châu:

- Nàng có tin chắc Đoàn Chính Thuần là gia gia nàng không?

A Châu đáp:

- Nhất định rồi, không thể sai được. Tôi nghe gia gia cùng má má tôi ôm em A Tử vừa khóc vừa kể lể chuyện bỏ phóng chị em tôi những thế nào. Rồi cả gia má tôi cùng biểu: Còn trời còn đất thì thế nào cũng tìm cho thấy tôi đưa về. Gia má tôi có biết đâu rằng con gái người đang nấp ngoài cửa sổ. Đại ca ơi! Mới rồi tôi giả vờ sinh bệnh rồi cải trang làm đại ca đến nói với gia gia tôi bãi cuộc ước hẹn đêm nay trên cầu đá xanh và bao nhiêu chuyện đã qua đều xóa bỏ hết. Tôi lại cải trang làm gia gia tôi đến đây tương hội với đại ca, để đại ca...

Nàng nói đến đây thì tựa hồ như người sắp hết hơi, chỉ còn thoi thóp thở.